

Prelatovo pismo (studen 2011.)

Moramo Gospodina moliti da nas ispuni svojim žarom i da budemo svjesni da molitvom i mrtvljenjem možemo doći do zadnjeg kuta planete. Ljubimo li sve ljude? Kako prihvaćamo vijesti dalekih naroda?

8.11.2011.

Predragi! Neka mi Isus čuva moje kćeri i sinove!

U mjesecu studenom Crkva nas poziva da uzdignemo pogled preko

zemaljskog obzora. Svetkovina Svih Svetih, koju danas slavimo, a sutra spomendan vjernih mrtvih, govore nam kako nas je Bog stvorio da Mu služimo i hvalimo Ga na zemlji, te s Njim vječno uživamo na Nebu.

Zemaljski život, koliko god bio dug, u usporedbi s vječnošću samo je jedan trenutak. U jednom od psalama stoji: *Dani su čovjekovi kao sijeno, cvate k'o cvijetak na njivi; jedva ga dotakne vjetar, i već ga nema, ne pamti ga više ni mjesto njegovo. Al' ljubav Jahvina vječna je nad onima što ga se boje*[1]. Mnogo puta sam čuo kako naš Otac te riječi komentira i pridodaje: *vultum tuum, Domine, requiram!*[2].

Ono konačno što se zaista isplati dolazak je u kuću Očevu gdje se nalazi Isus Krist koji nam tamo priprema boravište[3]. To dobro znaju blažene duše koje uživaju u gledanju Boga; i tamo žele doći one koje se čiste u Čistilištu prije nego im se dopusti dolazak u slavu.

Ti liturgijski spomendani, kao i cijeli mjesec, dobra su prilika za dublji ispit savjesti, jer oni bude težnju za Bogom i ispravljaju ono što treba ispraviti. *Ta što će koristiti čovjeku ako sav svijet stekne, a životu svojemu naudi? Ili što će čovjek dati u zamjenu za život svoj?*[4]. Ta Gospodinova pitanja morala bi biti prisutna preko dana i osvjetliti sve ono što činimo. *Jer, što koristi čovjeku sve što je na zemlji, sve težnje razuma i volje? Što vrijedi to kad je sve prolazno, kad sve ponire, kad sve bogatstvo ovog svijeta naliči lutkama u kazalištu? Što koristi onda kada nam dođe vječnost, zauvijek, zauvijek? (...). Lažu oni koji kažu zauvijek kad govore o prolaznim stvarima. Istina je samo onda i to čitava istina kad je taj zauvijek pred licem Božjim. Tako treba ti da živiš, vjerom koja ti pomaže da oćutiš okus neba, slatkoću s neba kad pomisliš na vječnost koja je zbilja zauvijek*[5].

Čim bacimo pogled na svijet, ganuti smo bolom mnogih muškaraca i žena, mladih i starijih, koji prolaze zemaljskim stazama, a da jedva i pomisle na svoje vječno određenje. Drugi nemiri i potrebe skoro sasvim zaokupljaju njihov životni obzor; često im bez vlastite pogreške nije poznato dostojanstvo na koje ih Bog zove, sreća bez kraja koja ih očekuje. Ti i ja, kao i svaki kršćanin koji je svjestan veličine poziva, ne možemo ostati ravnodušni pred sudbinom tog mnoštva koje ne poznaje Boga ili Ga stavlja u zgrade. Naočigled te stvarnosti ne smije nastati pesimizam. Moramo Gospodina moliti da nas ispuni svojim žarom i da budemo svjesni da molitvom i mrtvljenjem možemo doći do zadnjeg kuta planete. Ljubimo li sve ljude? Kako prihvaćamo vijesti dalekih naroda?

U apostolskom Pismu, upućenom nekoliko dana prije, sazivajući

godinu vjere za nekoliko mjeseci, Benedikt XVI. potvrđuje tu bitnu odgovornost vjernika katolika. **Ne možemo dopustiti da se sol pretvori u bljutavost, a svjetlo ostane tamno (usp. Mt 5, 13-16).** Kao i Samaritanka današnji čovjek može ponovno osjetiti potrebu da se približi zdencu kako bi slušao Isusa koji poziva da rastemo u Njemu i da uzmemo vodu koja izvire iz njegovog izvora (usp. Iv 4, 14)[6]. Misao na Općinstvo svetih, toliko prisutno ovih dana, potaknut će nas da molimo treću Osobu Presvetoga Trojstva da u svakom pojedincu uveća želju da Mu približi mnogo duša. *Ure igne Sancti Spiritus!*, zazivamo riječima koje su imale veliki dojam na našega Oca. Zapali nas, Gospodine, vatrom Duha Svetoga! Neka nas tvoje djelovanje u našoj duši, kao svjetlo za razum, djelotvorne odluke volje i jakost srca, pokrene na postojani apostolat dok koristimo sve prilike, znajući stvoriti

nove prilike, kako bismo pomogli da se približe Bogu ljudi s kojima se susrećemo.

Moramo se svakodnevno truditi u apostolskom zadatku koji gorljivo obnavljamo. Papa nastavlja:

Moramo ponovno otkriti okus hranjenja Božjom Riječju koju nam vjerno prenosi Crkva, i Kruhom života koji se prikazuje kao oslonac svima koji su njegovi učenici (usp. *Iv* 6, 51). U stvari, Isusov nauk i danas odzvanja istom snagom: „Radite, ali ne za hranu propadljivu, nego za hranu koja ostaje za život vječni“ (*Iv* 6, 27). Postavljeno pitanje onima koji su Ga slušali i danas se nama postavlja: „Što nam je činiti da bismo radili djela Božja?“ (*Iv* 6, 28). Poznat nam je Isusov odgovor: „Djelo je Božje da vjerujete u onoga kojega je on poslao“ (*Iv* 6, 29). Vjera u Krista je dakle put prema konačnom spasenju[7].

Pogledajmo kao i uvijek na predragi lik Otkupiteljjev. Potrebno je vjerovati u Njega, našega Boga i Spasitelja, koji nas želi dovesti do slave Boga Oca uz pomoć Duha Svetoga. On to toliko želi da je jednom rekao svojim učenicima: *ignem veni mittere in terram, et quid volo nisi ut accendatur?*[8]; došao sam baciti oganj na zemlju i što hoću nego da plane?

Te su riječi našega Oca poticale još od mladosti. ***Godinama je u meni gorila u ljubavi Božjoj misao o težnji Isusovoj da zapali svijet svojom vatrom. I nisam u sebi mogao zadržati taj žar koji je naglo nastajao u mojoj duši i riječi Učiteljeve glasno su se pojavljivale na mojim ustima: ignem veni mittere in terram, et quid volo nisi ut accendatur?... Ecce ego quia vocasti me (Lk 12, 49; 1 Kr3, 9); došao sam baciti oganj na zemlju i što hoću nego da plane?... Evo me,***

jer si me zvao[9]. I dodao je da su te riječi za njega bile poticaj: neka to budu i za vas; nikad se nemojte ugasiti; znajte da ste nositelji božanske vatre, božanskoga svjetla, nebeske topline, ljubavi Božje u svim zemaljskim krajevima[10].

Molimo Tješitelja da zapali naše srce; neka osjetimo s Kristom žar za spasenje svih. *Taj ignem veni mittere in terram!, došao sam na zemlju baciti vatru, mora nam zapaliti dušu. Moramo biti odlučni, potpuno odlučni, i reći Gospodinu: ecce ego quia vocasti me! (1 Sam 3, 8), evo me!, jer zvao si me da budem kršćanin. Otac obitelji? Otac obitelji. Dijete obitelji? Dijete obitelji. Majka obitelji? Majka obitelji. Ali prenoseći vatru na sve što dotaknete. Ako se ne zapali sve što je oko vas, izgorit ćete vi sami ostavljajući samo pepeo umjesto*

žeravice koja ima svjetlo i toplinu[11].

Apostolat je draga dužnost svakoga kršćanina i potiče nas da nastavimo poslanje Kristovo koje nosi Crkva i to radi svaki pojedinac sa svoga mjesta unutar Mističkoga Tijela Kristova. Dobar primjer uvijek je bitan i posebno je važan u aktualnim trenucima. Može biti ljudi koji su udaljeni od Boga ili ne prakticiraju i ne dopuštaju razgovor nadnaravnoga ili jednostavno duhovnoga sadržaja. Ali svjedočanstvo ispravnog ponašanja u osobnom, obiteljskom, profesionalnom i društvenom životu nikad ne ostaje neprimijećeno. Te žene i muškarci, iako možda to ne priznaju otvoreno, često se pitaju u svom srcu za razlog takvog ponašanja; tako se već počinju otvarati Gospodinovom svjetlu. Papa piše: **samim svojim životom u svijetu kršćani su zaista pozvani**

da donose na svjetlo Riječ istine koju im je ostavio Gospodin[12]. U tom je smislu, kao što predlaže Benedikt XVI., učenje ili ponavljanje Katekizma Katoličke Crkve od posebne važnosti: kako bismo bolje poznavali vjeru i njezine posljedice i drugima je priopćili. Ne zapostavimo taj izvor i preporučimo ga drugima.

Vjera ne završava ondje gdje prestaju istine sadržane u pologu otkrivenja, već ona po svojem dinamizmu traži pokazivanje prema vani. Kako što poučava sveti Pavao, vjera *per caritatem operatur*[13], djeluje preko ljubavi; a ljubav se pokazuje u konkretnim djelima služenja drugima, pažnji i interesu, počinjući s najbližim stvarima. Prva manifestacija je želja za istim onim što Bog hoće: *da se svi ljudi spase i dođu do spoznanja istine*[14]. Jednom riječju, priopćiti primljenu vjeru. Na to Papa ukazuje u svojem novom apostolskom pismu, jer **danas se**

često događa da se kršćani previše brinu za društvene, kulturne ili političke posljedice svoje obaveze, dok istovremeno svoju vjeru i dalje smatraju kao nešto sasvim suvišno za javni život. U stvari ta suvišnost ne samo da se pojavljuje kao takva, već se često i negira. Dok je u prošlosti bilo moguće prepoznati jedinstvenu kulturnu izradu, široko prihvaćenu u njezinom odnosu prema sadržaju vjere i vrijednostima koje su njome nadahnute, danas na mnogim područjima društva ne izgleda tako[15].

Za vrijeme svoga čitavoga života sveti je Josemaría govorio o potrebi prožimanja misli, riječi i djela vjerom. Inzistirao je kako bismo pri upoznavanju drugih ljudi morali odmah misliti na način kako im pomoći i približiti ih Bogu. Obično bi činio jednu usporedbu. *Primjećujete li da svi ljudi – također ti i ja –*

imaju kao neku psihičku predrasudu, neku vrstu profesionalne psihoze? Kada liječnik na ulici gleda na osobu koja prolazi, bez da to primijeti, misli: „ova osoba ima lošu jetru“. A kad je pogleda krojač, kaže: „kako je loše obučena, ili kako dobro, kako dobar kraj!“. A postolar gleda na cipele... A ti i ja kao djeca Božja, odlučni da služimo drugima u svijetu, iz ljubavi prema Gospodinu, dok gledamo ljude, moramo misliti na duše: tu je duša – moramo reći – kojoj je potrebna pomoć. duša koju treba razumjeti, duša s kojom moramo živjeti, duša koju treba spasiti[16].

Logično je to, jer onaj tko je otkrio Krista mora druge povesti k Njemu. Velika radost ne može se sačuvati za sebe. Potrebno je prenositi je[17]. Tako su se ponašali vjerni sljedbenici Gospodinovi u

svim vremenima. „Kada otkrijete da vam je nešto koristilo – govorio je sveti Grgur Veliki – nastojite privući druge. Morate, dakle, željeti da vas drugi prate na Gospodinovim putovima. Ako idete na forum ili u kupalište i nabasate na nekoga tko je bez posla, pozovite ga neka vas prati. Primijenite na duhovnom području taj zemaljski običaj i kada budete išli k Bogu, nećete ići sami“[18].

Promislimo da usprkos ozračju malodušnosti i relativizma u svakom srcu ima gladi za vječnošću koju samo Bog može utažiti. Ta stvarnost može značiti čvrstu točku za oslonac kako bismo svaki dan obnovili apostolsku revnost, znajući da se Gospodin želi poslužiti kršćanima, tobom i sa mnom, kao sredstvima koja trebaju druge dovesti u Nebo. Iako se vidimo i jesmo kao nešto zaista nevažno, ***moramo se zapaliti željom i stvarnošću da svjetlo Kristovo, težnje Kristove, bolove i***

spasenje Kristovo, donesemo mnogim dušama svojih kolega, prijatelja, rodbine, poznanika, nepoznatih – kakva god bila njihova mišljenja o zemaljskim stvarima – kako bismo im pružili bratsku zaštitu. Tako ćemo biti kao plamteći rubin i prestat ćemo biti ništa, taj neugledan i jadan ugljen, bit ćemo glas Božji, svjetlo Božje, oganj Duhova! [19]

Prošlih sam dana bio u Pamploni kako bih predsjedavao investituri nekih doktorata *honoris causa* Sveučilišta Navarra. Zatim sam u Madridu imao susrete s tisućama vjernika Prelature, suradnika i prijatelja. Molio sam Presveto Trojstvo da u svima pokrene apostolsku težnju i da osobnim apostolatom prijateljstva i povjerenja surađujemo na novoj evangelizaciji u društvu, također promovirajući obrazovne djelatnosti koje poruku Kristovu donose u sve ambijente.

Prije završetka molim vas za molitve za tridesetpet đakona vaše braće koji će primiti đakonsko ređenje 5. ovog mjeseca u Rimu. Molite za njih i za sve službenike u Crkvi, neka imaju srce po Kristovom Srcu.

Nastavimo biti u zajedništvu sa Svetim Ocem i s dijecezanskim Biskupima. Zahvalimo Gospodinu na duhovnim darovima koje pruža Crkvi preko apostolskog posla vjernika Djela. To ćemo na poseban način učiniti slijedećeg 28., na godišnjicu uspostavljanja Opusa Dei za osobnu prelaturu. Neka naše priznanje dođe k Bogu preko ruku Presvete Djevice Marije.

Svom ljubavlju vas Blagoslivlja

vaš Otac

+ Javier

Rim, 1. studenog 2011.

[1] *Ps* 102 (103), 15-17.

[2] Usp. *Ps* 26 (27) 8.

[3] Usp. *Iv* 14, 2-3.

[4] *Mt* 16, 26.

[5] Sveti Josemaría, *Prijatelji Božji*, br. 200.

[6] Benedikt XVI., apostolsko pismo *Porta fidei*, 11.10.2011., br. 3.

[7] *Isto*.

[8] *Lk* 12, 49 (Vg).

[9] Sveti Josemaría, *Pismo*, 9.1.1959., br. 9.

[10] Sveti Josemaría, bilješke s obiteljskog skupa, 12.2.1975.

[11] Sveti Josemaría, bilješke s obiteljskog skupa, 9.2.1975.

[12] Benedikt XVI., apostolsko pismo *Porta fidei*, 11.10.2011, br. 6.

[13] *Gal* 5, 6.

[14] 1 *Tim* 2, 4.

[15] Benedikt XVI., apostolsko pismo *Porta fidei*, 11.10.2011, br. 2.

[16] Sveti Josemaría, bilješke s razmatranja, 25.2.1963.

[17] Benedikt XVI., homilija, 21.8.12005.

[18] Sveti Grgur Veliki, *Homilije o Evanđeljima*, I, 6, 6 (PL 76,, 1098).

[19] Sveti Josemaría, bilješke s obiteljskog skupa, 2.6.1974.